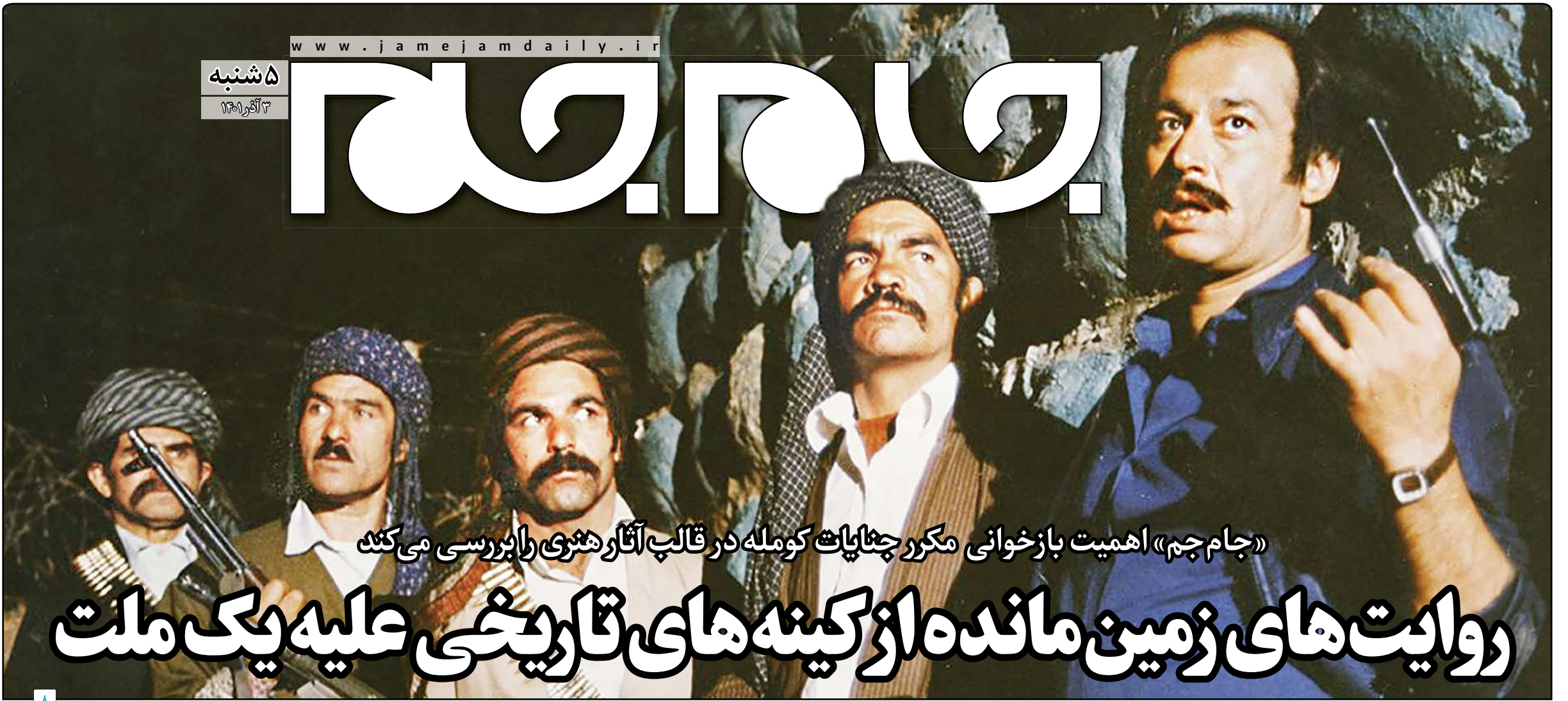

جام جم

«جام جم» اهمیت بازخوانی مکرر چنایات کومله در قالب آثار هنری را بررسی می‌کند

روایت‌های زمین مانده از کینه‌های تاریخی علیه یک ملت

«جام جم» ظرفیت فرهنگی در کشورهای عضو سازمان شانگهای را بررسی می‌کند

بلاروس و افق‌های تازه برای سینمای ایران

سینما

۱۰

برنامه «فلسطین محرمانه زدایی» شبکه پرس تی وی، پرده از جنجال قابل توجه برداشت

رمزگشایی از همکاری شرکت فیلمسازی «مارول» با «موساد»

رسانه

۷

نگاهی به سریال‌هایی که شخصیت‌های جاسوس را به نمایش گذاشتند

جاسوس بازی این ۷ نفر

سریال

۶

بخش صحنه‌های جشنواره تئاتر مقاومت ۱۱ آذر در مشهد آغاز می‌شود

۴ شهر و ۶ کشور در گستره تئاتر مقاومت

فرهنگ

۱۱

نگاهی به مهم‌ترین محاسن خانواده‌های پرجمعیت

شلوغ‌های دلچسب و پشتیان

سبک زندگی

۱۲

گزارش

نگاهی به بیانیته غیر اصولی خانگه سینما

به کجا چنین شتابان؟

نهادهای غیردولتی برای حفظ حیات خود تلاش می‌کنند به انحای مختلف در مسائل اساسی و مهم کشور موضع‌گیری کنند. بیانیته نویسی به اشتباه یکی از راهکارهای جلوه‌گری سیاسی صنوف فرهنگی - هنری در ایران در حوزه تخصصی خود خطاب به مردم استفاده می‌کند و موضع رسمی آن فرد یا مجموعه نسبت به یک رخداد آن حوزه است.

هیچ جایگاه اعتراضی در این خصوص نداشته و تنها راهکار معقولانه که می‌تواند در پیش بگیرد، کدخدا منشی است. سوالی که در اینجا مطرح می‌شود این است که مرجع تشخیص این موضوعات چیست؟ معیار خانه سینما برای غیرواقعی خواندن این اتهامات چیست؟ چه تعریفی برای اقدام علیه امنیت ملی، نشر اکاذیب، همراهی با رسانه‌های بیگانه و... دارد. آیا خانه سینما، بازداشت سینماگران را که در پی برخی اظهارنظرهای بدون استناد در مورد وقایع اخیر و انتشار مطالب تحریک‌آمیز در جهت حمایت از اغتشاشات خیابانی به دادگاه احضار شدند و به‌رغم دریافت احضاریه از حضور در دادگاه خودداری کردند، غیرواقعی می‌داند؟

سوال پنجم: چرا خانه سینما وقتی از سوی همین سینماگران مورد اتهام یکی از اعضای هیات مدیره خانه در مورد تعرض جنسی شد، تاکنون سکوت کرده و پاسخی شایسته نداده است. در حالی که وظیفه اصلی او حمایت از اعضای تحت پوشش این نهاد صنفی است. خانه سینما که امروز مدعی دفاع از حقوق بازیگران است در قبال این موضوع چه کرد؟

در آخر نیاز است یادآور شویم انتظار جامعه از خانه سینما به‌عنوان یکی از متولیان فرهنگسازی و آموزش این است که در لحظات بحرانی به دور از جو‌زدگی و اقدام هیجانی، بیانیته‌ای فکورانه داشته باشد.

بی‌شک خانه سینما نیز می‌توانست همانند سایر اصناف هنرمندانی که بازداشت یا توجیه شده‌اند جزو جرایم و تخلفات سینمایی نیست و براساس آنچه از سوی مراجع تفهیم آنها شده اقدام علیه امنیت ملی، تشویش اذهان عمومی، نشر اکاذیب و همراهی با رسانه‌های بیگانه و... محسوب می‌شوند که موضوعیتی با وظایف خانه سینما ندارد. همان‌گونه که اگر فردی از صنوف دیگر جرمی اجتماعی مرتکب شود، نهاد رسیدگی به آن، مرجع و قانون مرتبط با آن جرم است و صنوف حق اعتراض ندارند، لذا خانه سینما هم

ذهن مخاطب این هنر، سوالات و ابهاماتی ایجاد می‌کند که به نظر می‌رسد نیاز است تا مسئولان خانه سینما به نحوی پاسخگویشان بدهند.

سوال اول: آیا اهالی خانه سینما که به نوعی خود را مروجان فرهنگ و حامیان آزادی می‌دانند با قوانین بین‌المللی و داخلی آشنایی ندارند و آیا نمی‌دانند بیانیته‌ای منتشر کرده‌اند که مخالف قوانین بین‌المللی در حوزه آزادی است.

سوال دوم: طبق ماده یک اساسنامه، خانه سینما مؤسسه‌ای است مستقل، غیرسیاسی، غیردولتی و غیرانتفاعی، متشکل از تشکل‌های قانونی اصناف هنر - صنعت سینمای ایران که در چارچوب قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و تحت نظارت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی از تاریخ تاسیس به مدت نامحدود بر مبنای این اساسنامه تشکیل شده است. به عبارتی تحت نظارت وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و در چارچوب قانون اساسی باید اقدام کنند. حال سؤال این است آیا متولیان خانه سینما نمی‌دانند که طبق اصل ۲۶ قانون اساسی احزاب، جمعیت‌ها، انجمن‌های سیاسی، صنفی و انجمن‌های اسلامی یا اقلیت‌های دینی شناخته شده‌اند، مشروط به این‌که اصول استقلال، آزادی، وحدت ملی، موازین اسلامی و اساس جمهوری اسلامی را نقض نکنند.

سوال سوم: آیا خانه سینما می‌داند طبق بند ۵ ماده ۱۲ اساسنامه التزام عملی به قانون اساسی و اصل ولایت فقیه یکی از شرایط عمومی اعضای تشکل‌های صنفی عضو خانه سینماست؟

سوال چهارم: آن‌گونه که قوه قضاییه عنوان کرده، جرایم هنرمندانی که بازداشت یا توجیه شده‌اند جزو جرایم و تخلفات سینمایی نیست و براساس آنچه از سوی مراجع تفهیم آنها شده اقدام علیه امنیت ملی، تشویش اذهان عمومی، نشر اکاذیب و همراهی با رسانه‌های بیگانه و... محسوب می‌شوند که موضوعیتی با وظایف خانه سینما ندارد. همان‌گونه که اگر فردی از صنوف دیگر جرمی اجتماعی مرتکب شود، نهاد رسیدگی به آن، مرجع و قانون مرتبط با آن جرم است و صنوف حق اعتراض ندارند، لذا خانه سینما هم

محدودیت‌هایی قرار گیرد که به واسطه قانون فقط به قصد امنیت در جهت بازنمایی و مراعات حقوق و آزادی دیگران وضع شده است تا این‌که پیش شرط‌های عادلانه، اخلاقی، نظم عمومی و رفاه همگانی در یک جامعه تامین شود.

در بحران اخیر در کشور نیز نهادهای رسمی فقط با افرادی که بی‌توجه به محدودیت‌های اعلامی نسبت به وقایع و کنش‌ها نشان دادند، برخورد کرده‌اند. این را به راحتی می‌توان در میان انبوه پیام‌ها و بیانیته‌هایی که از سوی اشخاص یا ارگان‌های غیردولتی منتشر شد، رصد کرد. بیانیته‌هایی که هم با بوی اعتراض، هم مطالبه‌گری و هم در خیلی جاها با موضع‌گیری مخالف همراه بودند اما مشکل جایی است که برخی بدون توجه به محدودیت‌های آزادی بیان و حتی مقررات اعلامی از سوی نهادهای بین‌المللی از موقعیت خود سوءاستفاده و اقدام به انتشار بیانیته‌های سیاسی می‌کنند.

تهدید از طریق بیانیته

نمونه بارز آن بیانیته تهدیدآمیز خانه سینمای ایران است. «خانه سینمای ایران در اعتراض به آنچه ادامه خشونت‌ها علیه مردم ایران (بخوانید اغتشاشگران و تجزیه‌طلبان) تهدید از طریق بیانیته و به دلیل احضار و بازداشت بی‌دری اعضای خود هشدار می‌دهد در صورتی که تهدیدها و بازداشت‌ها پایان نیافته و سینماگران بازداشت شده آزاد نشوند، از اعضای خود خواهد خواست دست به اعتصاب زده، از همکاری با پروژه‌های سینمایی و تلویزیونی که بوده‌های دولتی دارند، خودداری کنند».

صدور این بیانیته آن هم از سوی یک مؤسسه رسمی در

تأکید رئیس صداوسیما و وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی

خدمت به مردم در سایه تعامل دستگاه‌های اجرایی و رسانه ملی

رئیس سازمان صداوسیما در دیدار با وزیر و معاونان وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، بر اثبات کارآمدی و اقتدار نظام جمهوری اسلامی به‌عنوان یکی از مأموریت‌های رسانه ملی در دوره تحول این سازمان تأکید کرد.

به گزارش روابط عمومی رسانه ملی، بیمان جلیلی، رئیس رسانه ملی و صولت مرتضوی، وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی در دیداری با حضور معاونان دو طرف درباره راه‌های همکاری هرچه نزدیک‌تر در راستای پاسخگویی به مطالبات مردمی گفت‌وگو کردند.

به گزارش روابط عمومی رسانه ملی، بیمان جلیلی، رئیس رسانه ملی و صولت مرتضوی، وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی در دیداری با حضور معاونان دو طرف درباره راه‌های همکاری هرچه نزدیک‌تر در راستای پاسخگویی به مطالبات مردمی گفت‌وگو کردند.

هم افزایی دستگاه‌ها و صداوسیما کلید حل مشکلات

جلیلی با اشاره به لزوم تعامل دستگاه‌های اجرایی و صداوسیما برای رفع مشکلات مردم، تصریح کرد: رابطه رسانه ملی با دستگاه‌های اجرایی، رابطه‌ای مبتنی بر حمایت و همراهی است و اگر این رابطه درست تعریف شود به آن سطحی از کارآمدی که مدنظرمان است، دست خواهیم یافت. رئیس رسانه ملی ضمن بیان این‌که اثبات کارآمدی و اقتدار نظام جمهوری اسلامی از جمله مأموریت‌های مهم صداوسیما در دوره تحول است تصریح کرد: تقویت جایگاه صداوسیما و اعتماد دستگاه‌های اجرایی به آن بسیاری از مشکلات را در سایه تعاملات مؤثر قابل حل می‌کند. وی بر عزم رسانه ملی در همراهی با بخش‌های مختلف وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی تأکید کرد و هم‌افزایی حاصل از آن را دستمایه حل مشکلات در کنار دولت دانست.

رئیس سازمان صداوسیما ابراز امیدواری کرد این همکاری و هماهنگی متقابل، چشم‌اندازی روشن برای کشور رقم بزند. جلیلی در بخش دیگری از این دیدار با اشاره به تهیه تفاهم‌نامه‌ای

میان سازمان صداوسیما و وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی عنوان کرد: با تشکیل کارگروهی مشترک، این تفاهم‌نامه ما را در هم‌افزایی بین دستگاه‌های مهم این وزارتخانه گفت: صداوسیما را گسترش خواهد داد.

رئیس رسانه‌ای بوده است. باید از فرهنگ نقد متصفانه و علمی حمایت و زمینه آن را فراهم کنیم. چراکه قطعاً مردم باید صدای خود را در رسانه بشنوند و به آن اعتماد کنند.

مرتضوی نقش صداوسیما را در فرهنگ‌سازی برجسته دانست و گفت: ساختار وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی بر رفع مشکلات مردم متمرکز است و قطعاً با همکاری صداوسیما می‌توانیم این مشکلات را به حداقل برسانیم.

وی گفت‌نمائی سازی و راه‌حل‌سازی را از جمله ثمرات تعامل با رسانه ملی توصیف کرد و افزود: با کمک رسانه ملی و حول این محورها، می‌توان برای رفع مشکلات به سمت راه‌حل رفت تا هم آرایش جامعه حفظ شود و هم سیاست‌گذاران به سمت تصمیم‌گیری درست رهنمون شوند.

وزیر تعاون، کار و رفاه اجتماعی با بیان این‌که در حوزه اشتغال، کارهای خوبی در حیطه فرصت‌شناسی انجام شده است، گفت: وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی بیشترین ارتباط را با مردم دارد و امیدواریم ضمن همکاری مشترک با رسانه ملی، این ارتباط به بهترین شکل تقویت شود.

ملا براساس میثاق بین‌المللی حقوق مدنی و سیاسی که سال ۱۹۶۶ به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل رسید، هرکس حق آزادی بیان دارد اما اعمال این حق تابع محدودیت‌هایی است:

الف: احترام حقوق یا حیثیت دیگران
ب: حفظ امنیت ملی، نظم عمومی، سلامت یا اخلاق عمومی
ج: مطابق ماده ۲۹ اعلامیه حقوق بشر:

۱- هر فردی در برابر جامعه خود که تنها در آن رشد آزادانه و همه‌جانبه او میسر می‌شود، مسئول است.
۲- در تحقق آزادی و حقوق فردی، هرکس باید فقط تحت

